

Arrest

nr. 102 471 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN REGEMORTER, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 februari 2006 het Rijk binnen en diende op 29 augustus 2006 een asielaanvraag in. Op 7 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Colombiaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Buenaventura. U was werkzaam als houthandelaar in Calima, op anderhalf uur rijden van Buenaventura.

Op 8 februari 2004 werden u en uw collega M. staande gehouden door een vijftiental gewapende leden van de Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (FARC). Ze verdachten jullie ervan samen te werken met de paramilitairen van de Autodefensas Unidas de Colombia (AUC). Jullie werden gedwongen op de grond te gaan zitten met de handen achter het hoofd en werden geslagen. De FARC-leden vertelden dat ze jullie al enige tijd in het oog hielden en ook wisten waar jullie woonden. Na ongeveer 2 à 3 uur slaagden u en uw collega erin te ontsnappen. Toen jullie terug in het dorp waren, zagen jullie dat het huis van M. in brand stond. Zijn kinderen waren nog binnen en werden op het nippertje van de dood gered. U keerde terug naar u thuis in Buenaventura. U waarschuwde uw moeder en kinderen over wat er gebeurd was en droeg hen op te vertrekken naar Santiago, Chili. Op 10 februari 2004, twee dagen na de gebeurtenissen, keerde u terug naar Calima om er samen met M. klacht in te dienen bij de politie. Onmiddellijk hierna keerde u opnieuw terug naar Buenaventura. Sindsdien hebt u nooit nog iets van M. vernomen. Op 19 februari 2004 ging u naar de politie van Buenaventura om ook daar klacht neer te leggen van hetgeen er gebeurd was. Daar de FARC-leden hadden gezegd dat ze wisten waar u woonde, voelde u zich niet langer veilig en vluchtte u naar Uraba in de buurt van Turbo, Antioquia. U verbleef er gedurende twee jaar zonder problemen.

In februari 2006 reisde u als verstekeling per boot van Colombia naar Antwerpen. U kwam hier aan op 23 februari 2006.

Op 3 maart 2006 werd u opgepakt bij een winkeldiefstal. Op 22 maart 2006 werd u opgepakt als illegaal in het huis van Ecuadorianen. U werd overgebracht naar het gesloten Centrum voor Illegalen te Merksplas. U verklaarde er dat u de Congolese nationaliteit bezat en dat u de naam Mosquera Moreno Ronaldo draagt. Ongeveer drie maanden later werd u vrij gelaten.

Op 29 augustus 2006 verklaarde u zich uiteindelijk vluchteling en stelde u de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u fotokopieën van volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, het proces-verbaal van de Inspeccion de Policia Rural Municipal en een certificaat van de Concejo Comunitario de la Comunidad Negra. Van deze twee laatste documenten legde u eveneens een vertaling neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u op 8 februari 2004 werd tegengehouden door een vijftiental gewapende leden van de FARC. Zij zouden u ervan beschuldigd hebben samen te werken met de paramilitairen van de AUC. Vreemd genoeg hebt u er geen enkel idee van waarom ze u hiervan zouden verdacht hebben. De beschuldiging kwam voor u als een complete verrassing (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Verder verklaarde u dat u er na 2 à 3 uur in slaagde te ontsnappen van de FARC (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Gevraagd hoe u erin slaagde om van een vijftiental gewapende mannen te ontsnappen, stelde u eenvoudigweg dat u was gaan lopen. Eerst hebben ze u nog achtervolgd maar toen u aankwam in het dorp hebben ze de achtervolging gestaakt. Er zou tijdens de achtervolging ook niet op u geschoten zijn (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 3). Het is niet geloofwaardig dat, wanneer u door de FARC verdacht wordt van samenwerking met de paramilitairen, ze u zomaar laten ontsnappen, temeer u blijkens uw verklaringen geboeid was op dat moment. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u zou geïsoleerd worden door de FARC. Ook dient in dit verband te worden opgemerkt dat u heden stelt dat u kon ontsnappen van de vijftien gewapende FARC-leden, terwijl u eerder de situatie gans anders beschreef. U stelde immers aanvankelijk: "Vooraleer ze vertrokken waarschuwden de mannen ons dat ze op de hoogte waren van onze adressen in Buenaventura" (zie verslag Dienst Vreemdelingenzaken). Van een risicovolle ontsnapping door u en uw vriend was in deze verklaringen aldus geen sprake. Hoewel niet kan verondersteld worden dat u zich na al die jaren alle details over deze gebeurtenissen nog herinnert, kan wel worden aangenomen dat u zich zou herinneren of u nu op een zeer actief wijze ontsnapte van deze gewapende mannen dan wel dat ze zelf vertrokken en jullie er achterlieten.

Hoewel de FARC-leden u zeiden dat ze wisten waar u woonde, verbleef u de elf daaropvolgende dagen probleemloos in uw huis in Buenaventura. De vaststelling dat de FARC u daar niet opzocht toont eens te meer aan dat u niet door hen geïsoleerd werd. Na uw vertrek uit Buenaventura verbleef u bovendien nog twee jaar probleemloos in Turbo, alvorens Colombia te verlaten. De vaststelling dat u ook hier nooit werd benaderd door leden van de FARC (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 11) wijst erop dat u niet door deze guerrillagroepering werd geïsoleerd. Zelf hebt u ook geen enkele aanwijzing dat de FARC na

februari 2004 nog op zoek naar u zou zijn geweest (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 11). Dit alles tast de ernst van uw asielmotieven aan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u zowel bij de politie van Calima als de politie van Buenaventura klacht indiende over het incident van 8 februari 2004. Vreemd genoeg hebt u na het indienen van deze klachten geen enkele keer geïnformeerd naar de stand van zaken. U verklaarde dat u op 19 februari klacht indiende bij de politie van Buenaventura omdat u van de politie van Calima geen steun kreeg. Wanneer u gevraagd werd hoe u wist dat de politie van Calima niets zou hebben ondernomen, diende u toe te geven dat het slechts een vermoeden was. U keerde immers onmiddellijk na het indienen van de klacht terug naar Buenaventura en informeerde vanuit Buenaventura niet bij de politie van Calima. Hetzelfde gebeurde na het indienen van een klacht bij de politie van Buenaventura. Ongeveer dezelfde dag verliet u Buenaventura en informeerde u nooit meer naar wat er met de klacht gebeurd is (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 4). De vaststelling dat u geen interesse toont in wat er met de zaak is gebeurd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u pas na een half jaar verblijf in België asiel aanvraag. Ook dit draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging en nood aan bescherming. De redenen die u opgeeft ter verklaring van deze laattijdigheid zijn allerm minst afdoende. U zegt dat u niet wist hoe asiel aan te vragen en ging er van uit dat u, in het geval van een asielaanvraag, meteen zou worden gerepatriëerd naar Colombia (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 4). Rekening houdend met het feit dat u gedurende drie maanden in een gesloten centrum in nauw contact stond met ambtenaren van de Belgische autoriteiten en dat u leefde tussen andere illegalen en asielzoekers, is dit alles weinig geloofwaardig en alleszins geen afdoende verantwoording voor deze laattijdigheid.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u in het verleden tegenover de Belgische autoriteiten valse verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit. Zo verklaarde u in het gesloten centrum van Merksplas dat u de naam M. M. R. droeg en afkomstig was uit Congo. Later wijzigde u uw verklaringen en beweerde u te zijn opgegroeid in het Verenigd Koninkrijk en Spanje. Deze vaststellingen ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De fotokopieën van uw nationale identiteitskaart en van uw geboorteakte zijn louter een begin van bewijs van uw identiteit en uw nationaliteit. De fotokopieën van het proces-verbaal van de Inspeccion de Policia Rural Municipal en van het certificaat van de Concejo Comunitario de la Comunidad Negra zijn louter een registratie van een klacht, hetgeen niet impliceert dat de feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Wat uw aanvraag voor de status van subsidiaire bescherming betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Uit grondige en uitgebreide research door CEDOCA blijkt dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden, en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland (zie Subject Related Briefing CEDOCA: "Colombia. De actuele veiligheidssituatie", 28.07.2011). In bepaalde regio's van Colombia, meer bepaald de gebieden grenzend aan Venezuela en Ecuador, het gebied ten zuiden van Cali (departement Valle de Cauca) en departementen als Meta, Caquetá, Guaviare en Bolivar lopen burgers op het platteland een reëel risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van het intern gewapend conflict. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van aan het gewapend conflict gerelateerde geweld.

De veiligheidssituatie en het type geweldplegingen in steden als Buenaventura, op een vijftig kilometer ten noorden van Cali, zijn duidelijk verschillend van die op het platteland. Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en ontvoeringen. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd en die het gevolg zijn van het intern gewapend conflict betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit conflict-gerelateerd geweld in de steden is desgevallend Vluchtelingenconventie-gerelateerd.

Belangrijk om op te merken is dat uw asielaanvraag en de door u ingeroepen vluchtmotieven grondig en individueel beoordeeld werden in het licht van de Vluchtelingenconventie. Gezien het vastgestelde weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen en uw voorgehouden asielprofiel. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag afgewezen.

Rekening houdend met alle individuele elementen van uw dossier, waaruit ondermeer blijkt dat er geen reden is om aan te nemen dat u een risicoprofiel bezit, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u in Buenaventura conflict-gerelateerd geweld hoeft te vrezen en loopt u bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker werpt de schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, artikel 1(A)2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. Verzoeker legt zowel tegenstrijdige verklaringen af inzake het tijdstip van de brand van de woning van verzoekers vriend (“*drie dagen later [dan 8/2/2004]*”, gehoor DVZ vraag 41, versus “*om 18u [van*

dezelfde dag, zijnde 8/2/2004] gingen vriend en ik naar zijn woonst", gehoor procedure dringend beroep p. 6), als de aanwezigheid van zijn vriend M. bij het neerleggen van een klacht (tijdens het gehoor op de DVZ (vraag 41) verklaart verzoeker dat M. hem op 10/02/2006 vergezelde naar de *Consejo Comunitario*, terwijl verzoeker tijdens het gehoor procedure dringend beroep (p. 7-8) verklaarde dat hij op 10/02/2006 "ik ging er alleen" en "de 19^e ging ik samen met mijn vriend", terwijl hij dan weer op het gehoor 30/11/2012 verklaarde dat hij M. de laatste keer had gezien op "de dag dat we aangifte gingen doen bij de politie in Calima", zijnde de 10de, gehoor 30/11/2012 p. 4), als de plaats waar hij op 19/2/2004 klacht neerlegde (politie Calima, gehoor procedure dringend beroep, p. 9, terwijl "op 19 februari deed ik nog eens aangifte in Buenaventura", gehoor 30/11/2012 p. 4). Dit brengt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig in het gedrang, te meer deze aspecten betrekking hebben op fundamentele asielfeiten.

Daar waar verzoeker documenten neerlegt inzake een klacht op 19 februari 2004 bij de politie te Calima, stelt de Raad dan ook vast dat dit stuk tegenstrijdig is aan verzoekers verklaringen tijdens het tweede gehoor van 30/11/2012. Daarenboven werd het stuk van de *Consejo Comunitario* van 10 februari ondertekend te Buenaventura, wat eveneens haaks staat op meerdere elementen van verzoekers verklaringen. Documenten zijn slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* gezien de vastgestelde ernstige tegenstrijdige verklaringen niet het geval is.

3.2.1. Aangaande het feit dat verzoeker niet weet waarom hij door de FARC beschuldigd werd en dat hij erin slaagde om aan een vijftiental gewapende mannen te ontsnappen, voert verzoeker in de eerste plaats aan dat hij niet in de geest van de FARC is zodat het hem niet kan worden verweten dat hij de redenen niet kent waarom ze dachten dat hij de AUC hielp. Hij mag alleen aannemen dat ze dat geloofden omdat hij in een zeer gevaarlijke plaats werkte en dat het normaal zou geweest zijn door een gewapende groep beschermd te zijn. Hij was toch heel verbaasd wanneer hij aangehouden werd omdat hij daar al sinds drie jaren werkte zonder problemen te hebben gehad zodat hij dacht dat hij veilig was. Wat zijn ontsnapping betreft, kan verzoeker alleen maar vaststellen dat zijn opmerkingen niet goed vertaald werden. Hij heeft nooit gezegd dat hij geboeid was of dat de FARC hem en M. had laten weglopen. Zoals hij uitgelegd heeft, genoten ze van een ogenblik van onoplettendheid om te ontsnappen.

Dat verzoeker en zijn vriend zouden vervolgd worden enkel en alleen omdat ze handel dreven in een gevaarlijke plaats waarbij het normaal zou zijn geweest door een gewapende groep beschermd te zijn, overtuigt niet gezien de ernst van de voorgehouden vervolging van M. (huis dat werd platgebrand, waarbij zijn kinderen hier bijna het slachtoffer van werden), wat dan weer haaks staat op het feit dat verzoeker zich nog 11 dagen in Buenaventura kon vestigen, terwijl de FARC wist waar hij verbleef en hij hier geen enkele represaille ondervond. Aangaande zijn ontsnapping verklaarde verzoeker verder dat "Vooraleer ze vertrokken waarschuwden de mannen [van het FARC] ons dat ze op de hoogte waren van onze adressen in Buenaventura" (gehoor DVZ 41), terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS hiermee tegenstrijdig verklaarde "We zijn gewoon gaan lopen. We zijn ontsnapt." (gehoor 30/11/2012 p. 3). Daar waar verzoeker meent dat zijn opmerkingen niet goed vertaald werden, vindt deze bewering geen steun in het administratief dossier, integendeel de gebruikte bewoordingen laten geen ruimte voor de door verzoeker aangebrachte andere versie. De verklaringen van verzoeker op de DVZ werden verzoeker voorgelezen in het Spaans en door hem ondertekend. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze verklaringen bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de verklaringen, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf. Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig. Verzoeker verklaarde tevens "Ze duwden ons op de grond met onze handen op de rug gebonden" en "Zij begonnen ons eerst te achtervolgen maar nadat we in het dorp aankwamen zijn ze gestopt." (gehoor 30/11/2012 p. 2 en 3), zodat de commissaris-generaal terecht kon vaststellen dat het niet geloofwaardig is dat de FARC, indien ze verzoeker en zijn vriend werkelijk zouden verdacht hebben van banden met de paramilitairen, ze hen zouden (kunnen) laten ontsnappen hebben, temeer ze volgens verzoekers verklaringen inderdaad geboeid waren. Verzoekers verklaringen zijn onwaarachtig.

3.3. Betreffende het feit dat hij elf dagen probleemloos in zijn huis verbleef terwijl de FARC-leden zeiden dat ze wisten waar hij woonde en dat hij twee jaar probleemloos in Turbo is gebleven, meent verzoeker dat hij nooit gezegd heeft dat hij in zijn huis gebleven was maar wel dat hij in Buenaventura verbleef. De verwerende partij heeft alleen maar gevraagd “*Toen u in Buenaventura in uw huis verbleef, is daar dan iets gebeurd*” maar zonder meer vragen te stellen zodat het niet ongeloofwaardig is dat de verzoeker de vraag niet goed heeft begrepen. Tijdens de elf dagen voor zijn vlucht, bleef hij bij andere leden van zijn familie dus kan de verwerende partij geen conclusies trekken in verband met die elf dagen. De verwerende partij kan ook geen conclusie trekken door het feit dat hij probleemloos twee jaren in Turbo is gebleven aangezien de FARC niet wisten dat hij daar was. Het moet gemeld worden dat de neef van verzoeker, J. C., gedood was in december 2006 omdat de FARC dachten dat hij de zoon van verzoeker was. Zijn geboorteakte en zijn overlijdensakte zijn in bijlage toegevoegd (stukken 3 en 4).

Verzoeker bevestigde wel degelijk in zijn eigen huis zijnde “*houten woning, eigendom van moeder, was 20 minuten te voet van centrum*” te hebben verbleven (gehoor procedure dringend beroep, p. 13), zodat verzoeker zich ook hier tot loutere ontkenningen beperkt. Verzoeker stelde verder dat hij in Turbo “*Ik kende er geen problemen*” (gehoor DVZ vraag 41) en dat hij “*geen bedreigingen*” in Turbo heeft gehad (gehoor procedure dringend beroep p. 10), zodat dit alleszins, per hypothese dat verzoekers asielrelaas waarachtig zou zijn geweest, *quod non*, volgens verzoeker toen een veilig alternatief was.

In zover verzoeker een verband tracht te leggen tussen de dood van zijn beweerde neef J. C. en zijn asielrelaas, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde, onvertaalde fotokopieën (stukken 3 en 4) van dermate slechte kwaliteit zijn dat de Raad hier geen enkele bewijswaarde aan kan hechten. Immers het is vaste rechtspraak dat geen bewijswaarde kan worden verleend aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), en voor zover verzoeker documenten neerlegt, dient hij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

3.4. Voorts voert verzoeker aan, inzake het feit dat hij geen interesse toont in wat er met zijn klacht is gebeurd, dat hij zeer bang was om naar Calima terug te gaan en hij daarom een klacht heeft ingediend bij de politie in Buenaventura. Hij had dat uitgelegd tijdens zijn eerste gehoorverslag p. 12. Wanneer hij naar Buenaventura in juli 2005 terugging om een van zijn documenten te legaliseren, vroeg hij of er resultaten waren betreffende zijn klacht maar de politie had hem gezegd dat er geen gevolgen waren.

Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de plaats waar hij klacht neerlegde. In zover verzoeker nu zijn laatste versie van de feiten herhaalt (gehoor 30/11/2012), stelt de Raad opnieuw vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit heeft geïnformeerd naar het gevolg dat aan beide klachten werd gegeven (gehoor 30/11/2012 p. 4). Dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij in 2005 zou hebben geïnformeerd, is een niet-aangetoonde, *post factum* bewering die niet vermag te overtuigen.

3.5. Inzake het feit dat hij een half jaar wachtte om asiel aan te vragen en dat hij valse verklaringen aflegde, meent verzoeker dat hij verkeerd ingelicht was wanneer hij in België aankwam. Een andere Colombiaan had hem uitgelegd dat hij moest beweren Congolees te zijn om niet teruggestuurd te worden naar Colombia. Hij was zo bang om naar Colombia teruggestuurd te worden dat hij dit zomaar geloofde. Zijn leugens kunnen dus niet tegen hem gebruikt worden aangezien hij in een zeer precare situatie was en dus zeer kwetsbaar was.

Verzoekers verschoning kan geenszins worden aanvaard. Verzoeker heeft aanhoudend gelogen over zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen geenszins toedekken. Verzoekers bedrieglijke handelwijze haalt zijn algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuit.

Dat verzoeker bovendien niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel aanvraag haalt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven helemaal onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Integendeel verzoeker heeft drie maanden doorgebracht in een gesloten centrum te midden van andere asielzoekers, waar hij psychosociale en juridische bijstand kon genieten, zodat geenszins kan aanvaard worden dat hij toentertijd geen asiel heeft aangevraagd en daarenboven nog tot twee maanden na zijn vertrek gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Voor zover verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b verzoekt, rust net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Inzake het intern gewapend conflict in zijn regio stelt verzoeker dat verwerende partij niet betwist dat de verzoeker uit Buenaventura komt. Ze beweert echter dat er geen gevaar voor de verzoeker is omdat Buenaventura vijftig kilometer ten noorden van Cali is. Nochtans, de verwerende partij erkent dat er een intern gewapend conflict is in het gebied ten zuiden van Cali, namelijk vijftig kilometers van de stad van de verzoeker! Het is vanzelfsprekend dat vijftig kilometers geen groot afstand is. Het is ook vanzelfsprekend dat een intern gewapend conflict niet door strikte grenzen gelimiteerd is. Verzoeker citeert passages uit rapporten van het UNHCR en het Rode Kruis.

4.3. De situatie in Colombia heeft onder het "democratische veiligheidsbeleid van president Uribe" (2002-2010) merkkelijk vooruitgang geboekt. Niettemin blijft Colombia met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld nu ook de paramilitaire organisaties en rebellengroepen zich hebben aangepast en er onder de huidige president Santos een lichtere verslechtering wordt vastgesteld. Uit de "*SRB Colombia: de actuele veiligheidssituatie*" van 28 juni 2011, blijkt tevens dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, vaak de grensgebieden en het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland. Anderzijds kan hierin ook worden vastgesteld dat de dynamiek van het geweld is gewijzigd, de situatie beweeglijk is en zowel de rebellengroeperingen als de nieuwe criminele bendes (NIAG's of BACRIM's) hun terreinen verleggen en trachten te vergroten.

De FARC situeert zich in het Zuiden van het land onder meer in het Departement Valle de Cauca. Hoewel verdreven naar het platteland, tracht het zich te herpakken en via allianties met lokale criminele groeperingen haar invloed naar de steden uit te breiden. Uit de door verzoeker aangebrachte internetartikelen blijkt dat Buenaventura inderdaad niet vrij is van problemen en incidenten, ook al is de veiligheidssituatie en het type geweldplegingen in steden als Buenaventura duidelijk verschillend van die op het platteland (zie *SRB Colombia*). Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en ontvoeringen en is slechts in geringe en indirecte mate gelieerd aan het gewapend conflict. Aangaande de *UNHCR Guidelines* stelt de Raad vast dat het departement Valle del Cauca niet is opgesomd in de gebieden waar willekeurig geweld heerst ten aanzien van burgers ten gevolge van een intern gewapend conflict. Ook blijkt de nabijgelegen stad Cali de derde grootste vluchthaven te zijn voor IDPs (p. 29). Niettemin zijn in 2011 Afro-Colombianen, zoals verzoeker, en inheemse groepen uit de departementen Valle de Cauca, Cauca, Choco en Narino opnieuw gevlucht voor het geweld. Daarenboven dient volgens de UNHCR voor deze gebieden op individuele basis geoordeeld te worden of er een intern hervestingsalternatief voorhanden is. Verzoeker voegt tevens recente informatie bij het verzoekschrift

waarin wordt gesteld dat de onveiligheid in Buenaventura is toegenomen. Ter terechtzitting erkent de verwerende partij dat de aan het verzoekschrift toegevoegde informatie recent is.

4.4. Uit het administratief dossier en verzoekers verklaringen blijkt dat geen persoonlijke vrees voor vervolging kan worden aangenomen, zodat niet kan komen vast te staan dat verzoeker in het bijzonder gevisieerd wordt door bepaalde groeperingen of milities. Wel kan aangenomen worden dat hij in 2001 naast wellicht persoonlijke redenen, ook omwille van het algemene geweld in Colombia zijn familie naar Chili heeft gestuurd en zelf is vertrokken naar de Verenigde Staten waar hij in 2002 is gedeporteerd omwille van zijn illegaal verblijf. Verzoekers verklaringen over het geweld in Buenaventura wordt door verwerende partij niet ongeloofwaardig geacht. Echter dient te worden vastgesteld dat verzoeker naast zijn verklaringen inzake Buenaventura, ook gedurende de twee jaar voor zijn vertrek naar Europa, ongestoord heeft verbleven nabij Turbo, Antioquia. Voorts brengt verzoeker geen informatie aan waaruit mogelijkerwijze zou kunnen blijken dat een eventueel vestigingsalternatief in de hoofdstad of andere delen van Colombia niet redelijk te verwachten is, te meer nu onder meer door de "slachtofferwet" van juni 2011 nieuwe maatregelen in het leven werden geroepen om de miljoenen mensen die zich omwille van het geweld elders dienden te hervestigen in het land (zie *SRB Colombia*) te erkennen en mogelijk tegemoet te komen. De Raad ontkent niet dat intern hervestigde groepen in Colombia mogelijk een kwetsbare positie innemen, doch verzoeker toont niet aan dat dit zijn geval is, te meer nu hij geen noemenswaardige problemen had in de jaren voor zijn vertrek naar België, hij wel over de nodige fondsen beschikte om zijn familie naar Chili te brengen en om naar de Verenigde Staten te reizen, en zijn komst naar Europa te organiseren.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK